

Jana Collins

Sex v Praze

Erotická novela
o nespoutané vášni
uprostřed
spoutané Evropy.

Jana Collins
Sex v Praze

Nakladatelství
Dr. Zuzana Adamson – 48. Gam

Copyright: Jana Collins 2012

Publishing: dr. Zuzana Adamson – 48. Gam

Cover photo: Jan Svoboda

ISBN 978-80-905352-1-3

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the Publisher, excepting brief quotes used in reviews. Printed in the Czech republic.

Všem Kentaurům.

Tato novela je fiktivní dílo. Všechny zobrazené postavy a události v něm jsou dílem autorčiny fantazie. Jakákoli podobnost s žijícími osobami a místy děje je čistě náhodná.

Predátorka Hana

Hana Horová byla predátorka zabalená v těle naivní, romantické blondýnky s dlouhými vlnitými kadeřemi. Vražedná kombinace. Muži nic podobného v jejím křehkém, ochránitele přitahujícím tělíčku nečekali. Když ji poznali víc a blíž, byli často totálně zmatení. Žádná poslušná kočička to nebyla – spíš lev, který je zvyklý být na výsluní a sekat drápy, kdykoli by někdo narušil jeho soukromou sféru nebo svobodu. Nedávno oslavila kulaté narozeniny. Dvacet jí sice už nebylo, ale postavičku měla takovou, že by jí leckterá dvacítko mohla závidět. Její pevné, souměrně vypracované tělo se pohybovalo po světě s lehkostí a ležérním stylem, neseno vášnivou energií života. Když šla po pražské ulici svým rázným krokem a přitom si prozpěvovala, muži se za ní otáčeli a někteří i obdivně hvízdali. Ať už jim bylo padesát nebo to byli ještě mladíci s mlíkem na bradě, ať už volili ODS, nebo VV, její sex-appeal fungoval napříč samčím i politickým spektrem. Byla to atraktivní kočka. Navíc v jejím těle sídlil bystrý a inteligentní duch, který když si něco zamlul, dovedl nashromáždit potřebnou energii, zdroje a pomoc, aby to i uskutečnil.

Zato ta její duše! Ta byla, mírně řečeno, problematická. Jako by pocházela z jiného světa, v němž dosud přebýval řád krásy, lásky a harmonie, kde bytosti rovnoměrně nadané tělesnými proporcemi a svěžím duchem vzdělanosti tančily a opájely se na oslavných hostinách božstva Krásy, Lásky a Inteligence, kde člověk byl člověkem ve své celistvosti

a rozvinul veškeré své schopnosti emocí, vášní, jasného rozumu a vůle. Stručně řečeno Hana byla poněkud zasněná osoba a ráda unikala do světa fantazií. Jako čarodějnice amatérka si vytvářela dramata. Jakmile se však její vize začaly vyplňovat v realitě, zalekla se a stáhla zpátky. Zahrávala si s ohněm.

Pouze penězi a materiálními statky by ji žádný muž neoslnil. Měla svoje podnikání, které vybudovala z nuly, a byla za to na sebe patřičně hrdá. Její společnost se zabývala výrobou velikých křišťálových lustrů a svítidel té nejvyšší kvality. Byly ručně zdobené a tvarované a co výrobek, to umělecký originál. Součástí bylo několik výrobních podniků a mezi klienty patřily reprezentativní paláce vlád a nejluxusnější hotely převážně v zemích Asie. Měla svůj život, svoje peníze i relativní svobodu. To, co hledala a obdivovala u mužů, se nenacházelo nikterak snadno, o to hůř v české kotlině. Potřebovala muže, který by měl rys nějaké geniality, tajemné síly stranou od světských lákadel a pastí, v nichž uvízli již mnozí talentovaní samci. Musel to být nějaký bohem daný talent až magické povahy. Kromě toho její ideální partner musel být odvážný a mužný, což také v běžné české společnosti byla spíše vzácnost. A tak si jistě dovedete představit, že zrovna žádného muže neměla.

Věta, že něco nejde, byla spolehlivým zabijákem její touhy. K mužům, kteří se hřáli na výsluní popularity a měli představovat pro běžného člověka cosi jako hrdinu, byla vcelku lhostejná. Nedokázal ji rozohnit muž ve společenském postavení, i když o něm zhusta psaly noviny. Správně tušila, že opravdovou moc mají ti, co nejsou vůbec nikde vidět, o nichž se nikde nepíše. Za ně na viditelných vysokých postech usedají šediví, nezajímaví hlupáci, kteří by ji už od pohledu stejně nedostali do extáze. Měla svůj ideál muže s vášnivou láskou k životu a otevřenou myslí, se kterým by cítila nekonečné možnosti, který by měl víru a odvalu. Prostě muže, s nímž by se děly zázraky.

Ale kde ho hledat? Hana svůj ideál hledala všude, tak jako se romantický básník pouští za přeludem, který letmo spatřil kdesi v hlubinách hustého lesa, když se vydal na pout' Čarokrásnou nocí. Někdy to ale přehnala a zabrousila do opravdu bažinatých vod, jak později uvidíte...

Na kafe s kámoškama

V kavárně v centru Prahy, která se pyšní moderním interiérem, panuje čilý ruch. Mramorové stolky s křesílky okupují nejruznější hosté – bankéři, umělci, byznysmeni i turisté. Lokálem se nese příjemný šum konverzací. Jen jeden stůl je prázdný, označený dobře viditelnou cedulkou Rezervace. Čeká na Hanu a její kamarádky Milenu a Lucii. Scházejí se tu spolu pravidelně a probírají chlapy, sex, život a tak. Milena je majitelkou luxusní restaurace v centru Prahy a Lucie pracuje jako servírka v baru InSide Love, který je vyhledávaným místem celebrit a politiků.

Poté, co se usadí ke stolku a objednájí kávu, Milena Kolářová, kyprá energická dáma ve středních letech s krátkým tmavým sestřihem, se ptá: „Tak co, Lucie, jak se ti líbí nová práce v baru?“

„Jo, je to super. Choděj tam docela zajímaví chlapi. Stále mi dělají milostné návrhy a pořád mě někdo zve na rande. Jo, je to skvělej džob, pokud se chcete seznámit,“ odpovídá Lucie a významně mrká na Hanu.

Hana je zvědavá: „A co, už u tebe někdo obstál?“

Lucie Tůmová, krásná vysoká žena s dlouhými tmavými vlasy a oduševnělou tváří, si nemůže stěžovat na nezáměr mužského pohlaví. Ona ale ze všeho nejvíc miluje divadlo, kterému zasvětila svůj život. Je jí devětadvacet let. Občas hrává v alternativních filmech, ale přitom se musí také nějak živit, a tak pracuje jako servírka v luxusním podniku.

Odpovídá: „No, některý pozvání využiju, abych nemusela pořád kupovat baterky do robertků.“

Hana s výrazem erudované znalkyně konstatuje: „Tak to by ti Trobriandři schválili. Žádná mašina nenahradí pořádného živého mužského.“

„Jaký Trobriandři?“ ptá se Lucie. „Hano, že ty už jsi zase něco četla,“ spustí káravě. „Víš, že to máš zakázané. Jak chceš někoho zajímavého potkat, když stále ležíš v těch svých knihách?“

Hana začne svou přednášku, ve kterých si mimochodem libuje: „Četla jsem jednu super knihu s názvem Pohlavní život přírodních národů z roku 1929. Představte si, holky, že tam píšou, že děti Trobriandrů, což je obyvatelstvo z Nové Guineje, neznají žádné vytěsnění sexuality a žádná sexuální tajemství.“

„Tak až tam pojeděš, Hani, nezapomeň, že ta kniha je z roku 1929 a možná tam v reálu najdeš už něco úplně jiného,“ řekla Lucie.

„No a co to znamená, že neznají žádné vytěsnění?“ ptá se Milena.

„Jejich pohlavní život se odvíjí naprosto přirozeně, svobodně a bez zábran a ve všech životních stádiích za plného uspokojení. Děti jsou sexuálně aktivní tak, jak to odpovídá jejich věku. A právě proto neznají dospělí žádné perverze, duševní nemoci, sexuální problémy, psycho-neurózy, vraždy z vlnosti ani hysterii. Na homosexualitu a onanii se pohlíží jako na neúplný a nepřirozený prostředek sexuálního ukájení, jako na důkaz, že schopnost dosáhnout normálního uspokojení je narušena.“

Lucie suše zkonstatuje: „Tak to by podle nich byla narušená pomalu celá Evropa plus další kontinenty.“

„Jo, holky, to já když jsem byla ještě v Brně, tak jsem tam za tu dobu měla v sobě víc ptáků, než jich mají v zoo. Jó, to byly časy. Byla to pohodička, asi na tom něco bude,“ vzpomíná Milena na své mládí a její temně hnědé oči dostaly zasněný výraz. Později se přestěhovala do Prahy, vdala se a s manželem Robertem si otevřeli na Starém Městě luxusní restauraci pro náročné klienty. Do toho dvě děti a řada povinností, takže sexualita to občas odnesla; dostala se na konec jejich seznamu priorit.

„Já zoo nemusím, mně stačí občasná super kvalita,“ chechtá se Hana.
„V českých vodách velká to vzácnost, pokud nešukáš zrovna s nějakým exotickým cizincem od Trobriandrů,“ hodí do placu Lucie.

„Jo, v dnešní době se chlap udělá a myslí jenom na sebe. Vůbec ho nezajímá, že já chci pěkně volízat,“ stěžuje si Milena.

„To ti to manžel nikdy nedělá pusou?“ ptá se nevěřicně Hana.

„No mě to sice nebaví ani z toho nemám orgasmus, ale měl by mi to přece někdy nabídnout, ne?“ trvá si na svém Milena.

„Jo, to Hanu ten její Propagandistickéj Politik už možná volízal,“ zvědavě prohodí Lucie.

„Si upadla, s ním tak maximálně na večeri a přitom pokecat, když zrovna nemám na večer program. Docela mě baví si s ním popovídat, trochu se poinformovat. Ale nic víc. Si vůbec neumím představit, jak mi to dělá, holky. Brrr,“ oťrepala se odporem Hana.

„Jen ho nech, budeš slavná milenka a budou o tobě psát v Blesku a Aha,“ povídá Milena.

„Leda kdyby bylo nejhůř a všichni urostlí, svalnatí samci by vymřeli, tak mu možná dám. Musela bych přitom ale bejt totálně namol a jedinečně v poloze zezadu, abych neviděla to jeho vyžrané břicho,“ nechala se slyšet Hana.

„Asi má teda sexy mozek,“ konstatuje Lucie.

„Jo, a s mozkama se nešuká. Teda já s nima nešukám,“ upřesnila Hana a významně se podívala na Lucii.

„Sexy mozek může fungovat jako afrodiziakum,“ trvá na svém Lucie, o které všichni vědí, že má v této věci jisté zkušenosti.

„Jo, možná tak u luxusní večere. Když pak přestane kecat a svlíkne se pod rozsvíceným křišťálovým lustrem, nastane průser. To bych to dělala spíš s tím lustrem,“ polemizuje Hana.

„Ach jo, já tě nechápu. Mě balit někdo takovej, tak do toho jdu. Máš slavnýho, mocnýho manžela, zabezpečení, zájem a starost, můžeš si dělat, co chceš, paráda...“ zasní se Lucie. „I když chápu, že Trobriandři to v rámci jejich životního prostoru řešej jinak.“

Hana se vrací se zaujetím ke knize, kterou četla, a s tím i ke své oblíbené roli přednášející: „A víte, co je zajímavý? Oni si v dobách, kdy

se společnost měnila z matriarchátu na patriarchální, pěstovali jednu skupinu dětí, které byly určené pro předem sjednaná výhodná manželství typu bratranec–sestřenice. Takové svazky stály na počátku patriarchálního řádu. Je zajímavé, že tyto děti byly vedeny k životnímu asketismu a vykazovaly stejné neurózy, jaké známe v Evropě. Funkcí asketismu bylo učinit z těch dětí poslušné otroky, aby plnily přání rodičů.“

„Takže potlačení přirozené lidské sexuality je v podstatě základním nástrojem hospodářského zotročení,“ přemýšlí a vyvozuje závěr Lucie.

Na stěnách luxusního podniku s interiérem v decentních přírodních barvách visí velké plazmové obrazovky. Jede na nich český zpravodajský program. Milena chvíli poslouchá naživo z Bruselu, pak se znechuceně odvrátí a přidává se do debaty: „No, tak to si myslím, že Evropská unie už taky refletovala. Tuhle jsem četla nějaký naprosto stupidní článek, kde jinde než v propagandistickém Dnes, který brojil proti velikonočním zvykům, který byly ještě hluboce před nějakým křesťanstvím zasvěcené posílení přirozené lidské sexuality a plodnosti. Brojil proti zvyku naplácát ženám pomlázkou z proutí a dostat za to vejce. Autor – už nevím kdo, to srovnával s bitím dětí a že bít se nemají ani ženy ani děti, no prostě hotová demence plus demagogie!“

„Jo, zombie, to z nás chtějí udělat, votroky a automaty. A my se nedáme!“ vykřikuje Hana a ukazuje směrem k obrazovce vztyčený prostředníček.

„Takže brát si chlapa kvůli postavení a prachům je něco podobného?“ vrací se Lucie k ožehavému tématu.

„Struktura je struktura, s kým pak šukáš, to už je druhá věc,“ odtuší Hana. „To bych nemohla.“

„Hele, láska je jenom chemie a trvá tři roky, přijde, odejde, to ostatní zůstane, tak co,“ povídá pragmaticky Lucie.

„Já mám ráda charaktery. Pořádný mužský, který je odvážný. Třeba takový Nikola Aleksič. Sedí v base, protože si dovolil říct, že prostě nesouhlasí s tím, že mu nad Srbskem sypou z letadel na hlavy hliník a baryum, a jemu to vadí kvůli dětem. Úplně normální reakce člověka,

kterýmu není jedno, jak vypadá jeho země. To je statečný muž! Jenomže tady v Česku takoví nejsou...” povídá Hana.

„Nebo Nigel Farage, to je mužskej! Ten snad jedinej je z toho bruselského VIP zombieparku normální. Proč toho někdy nedají do televize?“ přidává se Milena.

„Asi to maj zakázaný. Koukni se, jak dopadli Poláci i s prezidentem.“

Esej o degradaci hodnot I.

1. Praha v područí

Hana žila na Starém Městě v nádherném historickém domě z období secese, který vystavěl a vlastnil už její pradědeček, ve své době významná česká osobnost. Šestipatrová budova s kouzelnou svítivě bílou fasádou byla zdobena sochami římských bohů a také na ní byly patrné stopy zednářských ideálů o jednom světě. A tak tam seděly sovy a Boží oka a vysílaly na chodce svá poselství. Nové umění na přelomu století vzniklo jako projekt o novém světovém řádu. Ta myšlenka je stará tisíce let, čas od času v různých epochách ožívá. Jenže jako každá utopie, když se to pak zrealizuje, tak se to zneužije a je z toho nástroj na zotročení a podmanění lidstva.

Stěžejní část historického jádra Prahy nenechávali zahraniční návštěvníci pochopitelně na pokoji. Byly to miliony lidí ročně ze všech koutů světa. Místní struktury zavětrily příležitost, aby všem jasně ukázaly, kdo to srdce Evropy vlastní. Ve spodních podlažích nejkrásnějších historických paláců se prodávaly dřevěné matrjošky z Ruska a z celého centra Prahy se stal americký Disneyland v Evropě. Nikdy to v historii ani nebylo jinak. Mezi Východem a Západem. Mezi Ruskem a USA–EU. Mezi Klausem a Havlem. Vyhánění ducha pokračovalo i skrze chrámy bratrské pospolitosti. Do synagog se platilo vstupné a oáz, kde by se rozvíjela duše města utkávaná z poklidně žijících místních obyvatel, bylo čím dál tím méně. Otroci, potomci udatných blanických rytířů

a Přemysla Oráče nad tím nepřemýšleli. Schopnost samostatně myslet se ztratila v propadlišti času kdesi u Jana Husa.

V ulicích se už od časného rána trousily velké, podivné skupiny mladých Evropanů. Odkud se brali? Byly to zájezdy středoškoláků. Památky kolem je moc nezajímaly. Co tedy dělali? Procházeli po chodnících historických ulic Prahy a skandovali přitom hlasitostí tisíců decibelů nějaké pošahané popěvky. Protijdoucích domorodců si vůbec nevšíмали a vráželi do nich, ti se jim vyhýbali a poděšeně uskakovali. Nikdo z nich nezvedl hlavu, aby se podíval, co se děje kolem, nedejbože aby si mlčky vychutnal krásu nějaké věže. Pohybovali se bezhlavě a tupě jako masa těl bez duší. Vypadali jako samostatné energetické jednotky na válečném tažení. Na základě toho děsivého obrazu při pohledu z okna si Hana Horová pro jistotu ve svém trezoru se zlatým zámkem držela revolver. Člověk nikdy neví, co bude.

Multikulturní plány globálních otrokářů nesly své ovoce. Již nebylo možné rozeznat, z jaké země Evropy ty hrozné skupiny pocházejí. Všichni měli stejné uniformní oblečení levně vyrobené v Číně z pochybných syntetických plastů, většinou černé a modré barvy. Džíny, které zhusta nosili, byly pocákané a vybělené procedurami, během nichž se spotřebovalo tolik energie a poničilo tolik hektarů životního prostředí, že by to samo o sobě stačilo uživit jeden celý národ až do skonání světů. Navíc z pohledu estetiky (To je ta věda, která zakrněla) výsledky stály za houby: člověk, navlečený do takového produktu, vypadal jako zombie na válečné stezce. Jejich těla, ta lidská hmota zbavená duše se drze rozpínala a přebírala vládu nad světem. Jeden od druhého se příliš nelišil a z jejich očí číselo tupost, blbost a lhostejnost. Zato hlasově a fyzicky se projevovali jako rádio, které někdo omylem zapnul na plné pecky. Proč se přijížděli do Prahy vyřvat a odvázat? Zakazoval jim to někdo v jejich zemích? Když vycházela z domu ven, nikoho nenapadlo, aby ustoupil a nechal ji projít, ať už napravo nebo nalevo. A tak stála před svým rodným domem jako vetřelec z jiné planety a cíhala na to, až nastane časová prodleva mezi dvěma skupinami, a tak konečně bude moci někam jít. Byly to nálety ptáků a Hitchcock i s Leninem byli proti nim hadr. To je naše budoucnost, budoucnost Evropy!

2. Absurdita okamžiku

Otrokáři si bezpochyby mnuli ruce. Přesně tohle chtěli! Vystřílo se to po takzvaném teroristickém útoku na newyorská Dvojčata, který byl prezentován propagandistickými médii (Jiná už byla vesměs vymýcena) jako útok islamistů. Agenti si dali práci, aby stvořili obraz krásného, inteligentního chlapa s oduševnělým vzezřením a symbolickým jménem. K tomu ho ozdobili vysokoškolským titulem: islamisté nejsou žádní tupci, pozor na ně! Pozapomněli se zmínit o tom, že si ho vychovali ve svých organizacích. Marketing se nesmí přehánět. Bohužel při té operaci udělali řadu pochybení, a tak pravda stejně vyšla najevo. Kdo ji však v chátrajícím a devastovaném panoptiku demokracie hlásal příliš nahlas, byl umlčen a odstraněn, případně zdiskreditován. Pravda přesto stále ještě představovala jistou hrozbu a nebezpečí. Posedlost zmapovat všechno a každou sekundu lidského života byla jen obrazem toho plíživého strachu. Temné síly se všemožnými prostředky snažily otupět a poté zlikvidovat poslední záblesky lidského ducha a inteligence.

Pro Evropu globální společnosti naplánovaly strategické programy levných víkendových leteckých pobytů. Co dělali mladí otroci kolem třicítky ve dnech pracovního volna? Trávili své dny masovým přemísťováním se do Benátek, Paříže, Vídně, Říma nebo Barcelony. Tam pak z nedostatku jiných impulzů vymetali obchody jako Zara, H&M nebo Marks & Spencer, které sídlily i v okolí jejich domova. Nízkonákladové letecké společnosti se už ani nenamáhaly předstírat, že jde o něco více než o přepravu nesvobodných kusů masa. Otrok, řekněme mu kupříkladu Martin a zasad' me si ho na střední pozici managementu jedné velké energetické společnosti, seděl v letadle. Čekalo se na start, který se protahoval, takže letadlo postávalo na odletové rampě tři hodiny. Zřejmě doba potřebná k natankování aluminia, barya a odpadkových nanovláken od Shit-ellu, které se budou během letu rozstříkovat nad Evropou, aby se kdysi úrodná a kyprá půda proměnila v šedivé monstrum vhodné tak akorát k pěstování geneticky modifikovaných produktů.

Otrok Martin se potřeboval nějak vyrovnat s tříhodinovým neplánovaným pobytem v uzavřeném prostoru letadla, a tak požádal o kávu,

kteřou si každý musel v letadle zaplatit. Vytahuje peněženku, ale červeně oblečená letuška s otráveným výrazem ve tváři ho přísně odmítá a poukazuje přitom na jakési zákony, které zakazují prodávat kávu mimo vzdušný prostor. Vzápětí nato se otroku naskýtá pohled na to, jak si ta dojnice za plentou (Asi si myslí, že ji nikdo nevidí) tankuje do kelímku kávu z přístroje a poté ji hltavě pije. V tu chvíli si Martin uvědomuje svoji bezmoc a současně hroživou nelidskost celé té podivné situace. Zasvítla mu před očima v celé své nahotě a absurditě. Společenská mašinerie, vytvářející z lidí zombie, kterou tak dokonale vybarvil Franz Kafka ve svých románech. Uvědomuje si absurditu situace, do které se dostal. To, že je uzavřený ve vězení, kterému vládne tupost, blbost a opak humanity. Je odkázán trpně snášet uzavřený prostor letadla bez možnosti volby, protože pustit ho ven, aby si vybral nějaký jiný let, je zakázáno. Musí tady sedět, nesmí si dát nic k pití, musí jen trpně čekat, nesmí odejít, neví, kdy to skončí.

Ocitl se ve vězení, které si sám koupil za své poctivě vydělané peníze! Koupil si právo být otrokem! Vskutku perverzní. On, zákazník, který si tuto přepravu sám vybral za zbylé peníze, které mu zůstaly poté, co většinu odevzdal stále nenažranějším otrokářům. Všichni se z jeho peněz a energie soustavně nažírají: nejvíc stát, banky, nemakačenkové, Romové, tuneláři, prostřednictvím státu mafiáni. Jednou si koupí cestu do vysněné Barcelony ze zbytku peněz, které mu po povinné podpoře všech těch vysávaců zůstaly. A co se děje? Ocitne se ve vězení! Mít tak u sebe zbraň, pomyslel si. V náhlém uvědomění a zatemnění by kolem sebe začal bezhlavě střílet, tak jako Cizinec v románu Alberta Camuse. Čin, který vykrystalizoval z absurdity přítomné chvíle. „Potřebujeme na světě mň lidí, alespoň o několik miliard,“ prohlásily globální elity na konferenci Bilderbergu. „Tak ať se vymlátí mezi sebou,“ hodil někdo do placu řešení.

Jiný otrok dostal sedadlo vedle mohutně tuberkulózně kašlající, nemocí sklácené ženy z Asie, která si ani nezakrývala ústa kapesníkem. Když požádal o jiné, byl stroze odmítnut s tím, že nemá zaplacenou vyšší třídu. Vytahuje peněženku i kreditku, ale je mu oznámeno, že si měl místo zakoupit už dříve před odletem. Poté ho během letu dojnice

neodbytně bombarduje výzvami k nákupu parfémů, alkoholu, zlatých náušnic a cigaret bez cla z pojezdného vozíku, kterým vytrvale projíždí tam a zpátky v uličce mezi sedadly, a na notnou dobu mu tak zatarasuje cestu na WC. Otrok už to nemůže vydržet, v mysli vyhlašuje soukromou otrockou vzpouru, přehazuje si přes klín deku. A teď to přijde, přátelé! Nenápadným gestem si rozepíná poklopec a močí mohutným proudem do uličky. Dobře, chápu vaše případné námitky, není to sice úplně košer, ale co má v takové situaci dělat? Přece se nepomočí do svých kalhot. Jeho moč byla zdravá, mohl by třeba solidárně nabídnout Asijatce, že ji pomočí, a třeba se uzdraví. Nedomluvil se však dost dobře čínsky, a tak to (Částečně i z lenosti) zavrhl. Číňané si vždycky uměli poradit sami. Kromě víkendů ve velkoměstech Evropy se mladým lidem, vysokoškolákům nabízela řada nejružnějších studentských programů, konferencí, organizovaných výměn, kdy se létalo do evropských měst a čile se navazovaly kontakty s jinými národy. Byly k něčemu? Těžko, když se po skončení studia 50 procent z nich zařadilo do stále mohutnější skupiny nezaměstnaných.

Pozvání na vernisáž

Nastal dlouhý podzimní večer. Hana ho tráví v nejoblíbenější místnosti svého bytu, což je velká knihovna s krásným krbem. Zapálila si oheň a dívá se do jeho plápolajících plamenů. Líbilo by se jí žít v době, kdy se sejdou večer v chaloupce vesničané nebo známí či příbuzní, na stole bublá samovar s čajem, u nohou polehávají psi. V pomalém prožívání času se pak za svitu olejových lamp vyprávějí příběhy. Žádná televize. Žádný počítač. Hana žije dost samotářsky – jako mnoho samostatných, sebevědomých mladých žen, které nepotřebují chlapa na to, aby je živil. Cestuje pracovně hodně po světě, a tak má spoustu známých v různých zemích. Daleko a na Skypu.

Nalila si sklenku vína a usadila se v koženém křesle před krbem. Měla za sebou pracovně velmi úspěšný den. Pár nových kontraktů. Po několika intenzivních budovatelských letech už její podnik šlapal jako dobře namazaný stroj a Hana měla spolehlivého ředitele i vedoucí jednotlivých oddělení, takže se starala hlavně o reprezentaci a také o nové obchody. Byla jako hodinář, který dbá na to, aby se kolečka pořád točila, a tu a tam něco posune, opraví, rozhybá. Nepotřebovala na to moc času. Klidně mohla odejít do podnikatelského důchodu. Zálibně se rozhlédla kolem sebe. Milovala ten pokoj. Byl plný moudrosti. Okolo u stěn byly rozmístěné ručně vyřezávané knihovny z nádherného dřeva plné nejrůznějších spisů. Je to poklad, který se dědí z generace

na generaci. Rodinné dědictví. Hana už nemá rodiče, oba zemřeli při automobilové nehodě, když jí bylo patnáct. Pak se o ni starali dědeček a babička. Také už nežijí. Mamince bylo třiačtyřicet, když se Hana narodila. Hana je pokračovatelkou rodu, protože nemá sourozence. Jejich rod asi vyhyne. V knihovnách má i spisy svého milovaného dědečka, který měl velkou zálibu v okultismu a hermetických vědách. Má tam hlavně mystické a hermetické spisy, politiku, právo, filozofii, řeckou a římskou kulturu, vědecké objevy přelomu devatenáctého a dvacátého století, přírodopis a zeměpis a nejrůznější beletrii a poezii. Když má volno, sedí u krbu se sklenkou vína v ruce, studuje ty spisy a nasakuje do sebe veškeré jejich moudro. A když si pak vyjde někam do společnosti, to moudro se snaží kolem sebe trousit. Vyrazí mezi lidstvo a snaží se dělat osvětovou činnost. Vzdělání prostě musí přetrvat. Zvláště ta doba přelomu devatenáctého a dvacátého století jí nápadně připomíná současnost. Měla podivné pocity, jako by se nějaké temné síly snažily natlačit Evropu do války, jako před sto lety.

Hana občas zkontroluje Mac, jestli už jí skypnul Motaz z Jordánska nebo Linda z Washingtonu, novinářští přátelé, se kterými se vídá několikrát do roka na podnikatelských misích a kongresech v Asii. Přitom si užijí spoustu legrace, protože novináři ze všech koutů světa jsou zábavná kopa. Naposledy se setkali v létě v Brunei Darussalamu na jednom kongresu. Hana tam přednášela o výrobních procesech, sjednávala nové kontrakty a poskytovala rozhovory. Pamatuje si, jak si tam účastníci vezli svoje zásoby piva, vína i jiných alkoholických nápojů, protože v islámské zemi obklopené Malajsií se chlast neprodává. A když se vraceli, tak museli všichni ukazovat na letišti prázdné lahve a celníci to s přísnými výrazy počítali. Byl tam také Lindin kolega Ronald, nevěděl to, a tak lahve vyhodil. Málem ho nepustili domů. Po večerech se scházejí v lobby pětihvězdičkových hotelů, kde jsou ubytovaní. Vyprávějí si různé příběhy a vyměňují poznatky. Jak už to bývá na takových akcích, řada chlapů vyráží za dobrodružstvím noci, za exotickými kráskami, daleko od domova, daleko od svých rodin. Hana se pak dozvídá spoustu pikantností a zároveň lituje manželky některých kolegů.

Mají podiskutovat o cestě do Indonésie. Jsou tam pozvaní místní vládou. Hana už se těší. Vždycky po pár týdnech v Praze jí přepadne klaustrofobie a pocítí nutkavou potřebu vypadnout někam za hranice, vidět jiné tváře, nové a neznámé krajiny, procházet se pod jiným odstínem zapadajícího slunce, vdechovat jiný vzduch a poznávat nepoznané. Vybudovala si vlastním úsilím podnikání, které ji vozí po světě. Časté cesty jsou na jejím byznysu něco jako třešničky na dortu.

Byla na Bali, ten kouzelný ostrůvek celý prodchnutý spiritualitou ji uchvátil natolik, že se tam pak málem přestěhovala. Trochu se tam zamilovala do Ronalda. Už viděla, jak tam spolu otevřou luxusní restauraci a budou se každý večer vášnivě milovat za zpěvu exotického ptactva na břehu rozbouřeného moře. Budou mít kupu dětí a všechny budou tančit balijské posvátné tance. Ronaldovi ale šlo jen o to trochu si užít. Miloval jí při zářivém úplňku, který visel nad rozvlněným mořem jako rybí oko otevřené do tropické noci. Omamná, smyslná noc. Kouzelná. První a zároveň poslední. Každý prostě žil někde úplně jinde. Lucie s Milenou jí pak v Praze pomáhaly se z toho dostat. Celý měsíc byla smutná, rozjitřená, pouštěla si romantické písničky a probulela hodiny. Chodila po Praze kolem orloje jako tělo bez duše a ztotožňovala se s marionetou Smrtky, která se rozhýbe na odbíjení každou celou hodinu, aby lidstvo upozornila, kdo vládne světu. Nenáviděla šedivost a těžkopádnost stověžatého města a přála si vysublimovat. Možná že to byla i nějaká postslunečná deprese, kterou trpí někteří lidé, když tráví zimní měsíce v exotické oceánské destinaci, jako jsou třeba Maledivy, Seychely nebo Bali. Po návratu namísto horkého slunce, barevných ryb, pestrobarevných ptáčků s tisíci zvuky a štěbetáním, ohromných šťavnatých zelených listů vnímá šedivou, strnulou Prahu jakoby bez života. Měla kulturní šok, který vyústil v melancholickou depresi. O dalším úplňku už bylo naštěstí všechno pryč. Celá její zamilovanost i s melancholií zmizely tak, jak přišly. Ve finále měla i radost: není to tak zlé, její duše může prožívat nádherné romantické city! „Nejde přece o nějaký chlapy,“ prohlásila Lucie moudře, „jde o to, abychom prožily svůj

život nádherně a hluboce, abychom cítily a milovaly, tvořily! My ženy jsme samostatné bytosti.“ A tak na Ronalda s pomocí kamarádek docela zapomněla.

Mají projet také různá méně známá místa na ostrově Borneo. Součástí akce bude trek do pralesa za velkými opicemi. Už vidí Motaze, společenského novináře a světoběžníka, jak se ve svém luxusním tmavém obleku ušitým na míru z nejjemnější vlny a v módní pestrobarevné kravatě se svou všudypřítomnou cigaretkou motá po džungli. Musela se při té představě rozesmát. Motaz si totiž zásadně na sebe nebere tepláky ani nic pohodlného a vyráží na túry do divoké, exotické přírody oblečený stejně, jako když jde na setkání s indickým ministrem ekonomiky. Představovala si, jak ve svém kvádru navazuje kontakty s opicemi a strká jim svoje vizitky. Orangutan chňapne vizitku, na Motaze se přátelsky zašklebí a vizitku sežere. V očích té opice se přitom bude zračit soucit s lidstvem. Motaz má talent prozíravosti. Jednou bude z orangutana prezident Spojených národů světa. Už se to blíží... Rozchechtala se při té představě Motaze v džungli a začala se těšit na přátele i zážitky uprostřed exotického ostrova.

Vtom zvoní mobil. Ve sluchátku se ozve udýchaný hlas Lucie: „Čau, Hani, bude parádní výstava. Olina, taková ta odvázaná sochařka, jak jsem ti vyprávěla, že obtiskuje různé ženské klíny do hlíny a pak to vystavuje, bude mít vernisáž v jedné galerii na Vinohradech. To si nesmíme nechat ujít! Z povahy věci tam přijde určitě samej testík. Zábavička, vínko, zpěv...“ Na rozdíl od Hany má Lucie v Praze mnoho přátel. Je to extrovertní žena milující společenské události. Žije v poklusu s mobilem u ucha, pokud zrovna nehraje nebo nestojí za barem. Kdybyste ji na jeden večer zavřeli doma do knihovny, asi by se z toho zbláznila. Pokud by to rovnou, v horším případě, nebyla její smrt.

Má přátele hlavně mezi mladými, nadějnými umělci. A tak bere Hanu často na nejrůznější akce. „Jasně, paráda, přijdu,“ ožije samotářka. Alespoň se bude moci omluvit Propagandistickému Politikovi ze sobotního pozvání na večeři. Ale co kdyby projevil přání jít tam

s ní? To ne, nějak už mu to vysvětlí. Mohl by jí svou přítomností mařit plány. Vždyť on se snaží zaujmout místo partnera po jejím boku. Sice názor Hany zná, ale je vytrvalý. A pak ti bulvární novináři... Určitě by zavětrili příležitost mít nějaký pikantní úlovky a politik by jásal – že jsou dvojice, by měl černé na bílém, nebo spíše barevné na bílém. Co na tom, že všechno je jinak. Bulvár si k fotce vyfantazíruje nějaký story, hlavně že bude prodej. Brr, tak to tedy určitě ne. Když s ním někdy jde na večeri, je naprosto skvěle postaráno o jejich soukromí. Jenže vernisáž... Tam bulvární otroci budou a budou chtít potěšit svoje otrokáře.

„Tak v sobotu v sedum, čau, puso,“ loučí se Lucie.

Záhadný muž v Nonstopu

Po vydařené Olinčině vernisáži se skalní jádro partičky v rozjařené náladě odebralo do nedalekého Nonstop baru, aby se pokračovalo v páření a veselení. Byl to podnik, který snad ani neměl zavírací dobu. Bylo to místo, kam zavítaly různorodé skupinky lidiček z nejrůznějších sociálních prostředí a kmenů, kterým spolu bylo dobře a ještě se nechtěly rozpustit a rozejít do svých domovů. A tam se setkali. Nedokáže si vybavit, ani jak ani kdy přesně ho uviděla, a kde seděl a s kým. Nejdřív ho tak nějak vycítila, totiž čistou, krásnou a silnou energii samčí, syrové maskulinní povahy, která na ni odněkud z hlubin toho ponurého zakouřeného podniku zasvítla jasným a velikým plamenem. Vydala se tím směrem, jako by vedena energií z neznámých zdrojů, až došla k vysílači té nádherné energie.

Šla jakoby v transu. Byla tak zmatená, že ji vůbec nenapadlo neznámého muže na dálku svádět nebo svůj zájem jemně naznačovat zpovzdálí... Nepřišlo jí na mysl, aby na něj mrkala, jak by se slušelo a patřilo v rámci balícího procesu, pak aby odvrátila pohled a za chvíli se k němu vrátila pohledem s připojeným úsměvem. Bylo to prostě tak silné, že jí to vypnulo mozek. Došla až k němu a řekla jen: „Ahoj, já tě chci. Já tě moc chci!“

Teprve teď, když se ocitla v jeho blízkosti, mohla si toho neznámého muže dobře prohlédnout. Měl větší hranatou hlavu s ostře řezanými rysy a velmi výraznou bradou, vysoké čelo a krásné modrozelené oči.

Pod jeho oblečením odhadovala souměrnou, svalnatou a dobře propracovanou postavu. Snad nejvíc ze všeho ji zaujaly jeho veliké ruce. Ještě nikdy neviděla muže s tak velikými dlaněmi. Byly to ruce sochaře, který opracovává hmotu a vtiskuje jí tvar. Byl to krásnej, charismatickej chlap. Tušila v něm spoustu ohnivé síly. Kupodivu se nezalekl ani nevypadal vyveden z míry. Pozval ji, ať si sedne k jeho stolu, a začal se s ní seznamovat. Hana měla v hlavě jen JEDNO: aby se jí zmocnil, odtáhl ji někam, kde budou sami a s celou svou energií mužské dominance ji nádherně pomiloval. Dříve se jí to s žádným mužem takhle nestalo.

Záhadný muž jí dával různé otázky, ale sám jí toho o sobě moc neřekl. Mluvil o jakémsi matrixu, ve kterém se nacházíme, a také o tom, že jsme tady na planetě za trest, abychom si něco odpracovali, a že jsme na zemi ve vězení. Měl takové zvláštní názory, někdy to vypadalo jako naprosto úžasná filozofie o duších, a za chvíli zase jako nesrozumitelný hospodský blábolení. Ale skrze to probleskovala stále ta pozoruhodná energie celistvosti. Hana mluvila o svých knihách, on nikdy žádnou nečetl. Věřili byste, že neměl počítač a vůbec nerozuměl internetu? To ještě v dnešní době existuje? Zajímalo ho jeho bezprostřední okolí, člověk a jeho vášně. Studoval lidi z jejich bezprostředních reakcí. Dával jim rád nejrůznější otázky, i lidem úplně cizím. A teď dával své otázky Haně.

Soustavně jí objednával pití, aniž by se jí ptal. Chtěl ji snad opít, aby pronikl až na dno její duše? Aby mohl nahlédnout na základě alkoholem rozpuštěných hranic osobnosti, co se ukrývá v hlubinách její povahy? Anebo aby byla sexuálně povolná? Moc si toho nepamatuje. Příliš nevnímala, co se děje kolem. Vnímala jen svou stále sílící touhu po tom neznámém muži, která vyvěrala z hlubin jejího nitra jako gejzír slastných a naléhavých pocitů. Chtěla ho jako dítě, které touží po své hračce. Chtěla si s ním hrát. Byl krásný a zářil. Propili se až k ránu. Tančili divoce po parketu. Nosil ji v náručí. Říkal jí, že je lehoučká jako víla. Dostala od někoho květiny. Vzpomíná si jen matně. Prožila tu noc jakoby v transu. Pak bylo najednou světlo a boží den. Chtěla opustit zakouřený podnik a nadýchat se čerstvého vzduchu. A tak na-

vrhla: „Pojď se se mnou projít do Riegrových sadů.“ Představovala si, jak ji tam v přírodě krásně divoce pomiluje. Když to řekla podruhé a muž nereagoval, vstala, oblékla se a vyrazila sama. Po deseti metrech se otočila a spatřila ho, jak opouští Nonstop bar a vychází za ní ven. Usmála se na něj, pokynula mu dlaní a nasadila rázný krok. Věřila, že půjde. Její predátorský instinkt ji neklamal. Vydal se za ní. Pomalu a váhavě.

Bylo právě poledne a nad hlavami jim pražilo podzimní slunce. Strašně moc chtěla, aby se jí někde v parku zmocnil, pomiloval ji, chytil pořádně za vlasy, za zadeček, za všechno... Chtěla ho v sobě cítit, toho neznámého muže, připadala si úplně poblázněná. Chtěla se koupat v té záhadné energii, která ho obklopovala jako nějaká aura, chtěla, aby jí dominoval, aby se spolu honili a lezli po stromech. Byla z těch představ úplně hotová.

Došli až na kopec pokrytý stromy a keři, vzduch byl svěží a kolem nich a pod nimi se rozprostírala Praha ve svém nedělním poledním klidu. V nitru přírody a jejího tepajícího života ji přepadl zvláštní pocit. Nad hlavou jim viselo podivné chemické nebe, šedostříbřitě kovové a světle modré barvy, plné chemtrailsů. Pruhované jako mříž. Mříž od vězení. Možná že to vězení, o kterém mluvil, si lidé dělají sami... Hana měla náhle vizi: že oni dva spolu, muž a žena ve své syrovosti a základní živočišnosti, jsou prvními lidmi po atomovém výbuchu, po jakési katastrofě, která postihla svět z rukou člověka. Vyšli z bunkru ven a zjistili, že svět tam venku nezemřel a že přírodu se nikomu nepodařilo a nepodaří zničit. Jaký nádherný objev... Život sám! Tepající, vibrující, nádherně svobodný, přirozený a jednoduchý! Život. Je nezničitelný a stále se dere vpřed! A bude tu, až my tu nebudeme! Nikomu se to nepodaří, zničit jej... Ani člověku, který si myslí, že může všechno ovládnout. Nakonec příroda zvítězí! Věděla to úplně jasně. Život sám nezajímají nějaké mocenské války, boje o světovládu, manipulace s počasím, ničení... Je tady a je tu ve své

Líbila se Vám ukázka z této knihy? Pokud ano, celou knihu si můžete zakoupit na <http://www.databook.cz/sex-v-praze-1598>